

3. Czy w przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej rozporządzenia nr 2267/2000 ⁽²⁾ i nr 1993/2001 ⁽³⁾ należy uznać za nieważne?

⁽¹⁾ Dz.U. L 252, s. 1

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2267/2000 z dnia 12 października 2000 r. ustalające kwoty opłat produkcyjnych oraz współczynnik dodatkowej opłaty w sektorze cukru na rok gospodarczy 1999/2000 (Dz.U. L 259, s. 29).

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1993/2001 z dnia 11 października 2001 r. ustalające wysokość opłat produkcyjnych dla sektora cukru na rok gospodarczy 2000/2001 (Dz.U. L 271, s. 15).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia
nº 1de Jerez de la Frontera (Hiszpania) w dniu 16 listopada 2015 r. – Banco Santander, S.A./
Cristobalina Sánchez López**

(Sprawa C-598/15)

(2016/C 038/45)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia de Jerez de la Frontera

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Banco Santander, S.A.

Strona pozwana: Cristobalina Sánchez López

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy jest sprzeczne z wymienionymi przepisami dyrektywy (art. 3 ust. 1 i 2, art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG) ⁽¹⁾ i jej celami uregulowanie takie jak uregulowanie krajowe, które ustanawia postępowanie takie jak postępowanie w trybie art. 250 ust. 1 pkt 7 Ley de Enjuiciamiento Civil (kodeksu postępowania cywilnego), w którym sąd ma obowiązek wydania wyroku nakazującego wydanie lokalu mieszkalnego, do którego była prowadzona egzekucja, osobie, której lokal ten został przyznany w pozasądowym postępowaniu egzekucyjnym, w którym to postępowaniu, zgodnie z obowiązującym systemem uregulowanym w art. 129 Ley Hipotecaria (ustawy o hipotece) w brzmieniu nadanym ustawą 1/2000 z dnia 8 stycznia 2000 r. i w art. 234–236-0 Reglamento Hipotecario (rozporządzenia w sprawie hipoteki) w brzmieniu nadanym dekretem królewskim 290/1992, nie było możliwości ani przeprowadzenia z urzędu kontroli sądowej nieuczciwych warunków umownych, ani skutecznego sprzeciwu dłużnika na takiej podstawie, czy to w ramach egzekucji pozasądowej, czy to w ramach odrębnego procesu sądowego?
- 2) Czy jest sprzeczne z wymienionymi przepisami dyrektywy i jej celami uregulowanie takie jak przepis przejściowy 5 z ustawy 1/2013, który zezwala na zawieszenie przez notariusza pozasądowego postępowania egzekucyjnego dotyczącego wierzytelności zabezpieczonej hipoteką, które było wszczęte w chwili wejścia w życie ustawy 1/2013, jedynie wówczas gdy konsument wykaże, że zaskarżył nieuczciwy charakter któregoś z warunków umowy o kredyt hipoteczny stanowiącego podstawę sprzedaży pozasądowej lub określającego kwotę wymagalną, i to o ile to odrębne żądanie zostało wniesione przez konsumenta w terminie jednego miesiąca od opublikowania ustawy 1/2013, mimo braku osobistego doręczenia konsumentowi informacji o tym terminie oraz zanim nastąpi przyznanie własności przez notariusza?
- 3) Czy wymienione przepisy dyrektywy, jej cel oraz obowiązek, jaki nakłada ona na sąd krajowy, polegający na badaniu z urzędu nieuczciwych warunków umownych w umowach konsumenckich bez potrzeby złożenia stosownego wniosku przez konsumenta, należy interpretować w ten sposób, że pozwalają one sądowi krajowemu, w postępowaniu takim jak to ustanowione w art. 250 ust. 1 pkt 7 kodeksu postępowania cywilnego lub w procedurze „sprzedaży pozasądowej” uregulowanej w art. 129 ustawy o hipotece, na niestosowanie prawa krajowego, kiedy nie pozwala ono na kontrolę sądową z urzędu, zważywszy na jasność przepisów dyrektywy i utrwalone stanowisko Trybunału Sprawiedliwości w przedmiocie ciężącego na sądach krajowych obowiązku badania z urzędu istnienia nieuczciwych warunków umownych w sporach dotyczących umów konsumenckich?

- 4) Czy jest sprzeczne z wymienionymi przepisami dyrektywy i jej celami uregulowanie krajowe takie jak art. 129 ustawy o hipotece w brzmieniu nadanym ustawą 1/2013, który jako jedyny skuteczny środek ochrony praw konsumentów usankcjonowanych w dyrektywie i w odniesieniu do pozasądowych postępowań egzekucyjnych dotyczących wierzytelności zabezpieczonych hipoteką przewiduje zwykłe uprawnienie notariusza do pouczenia o istnieniu nieuczciwych warunków umownych; lub możliwość, że dłużnik będący konsumentem, przeciwko któremu prowadzona jest egzekucja pozasądowa, założy sprawę w odrębnym postępowaniu sądowym zanim notariusz przyzna nieruchomości, z której była prowadzona egzekucja?
- 5) Czy jest sprzeczne z wymienionymi przepisami dyrektywy i jej celami uregulowanie krajowe takie jak art. 129 ustawy o hipotece w brzmieniu nadanym ustawą 1/2000 z dnia 8 stycznia 2000 r. i art. 234-236-0 rozporządzenia w sprawie hipoteki w brzmieniu nadanym dekretem królewskim 290/1992, które ustanawia pozasądowe postępowanie egzekucyjne w odniesieniu do kredytów hipotecznych zawartych między przedsiębiorcami a konsumentami, w którym nie istnieje jakakolwiek możliwość badania przez sąd z urzędu nieuczciwych warunków umownych?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz. U. L 95, s. 29)

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 14 września 2015 r. w sprawie T-784/14, Komisja/Rumunia, wniesione w dniu 16 listopada 2015 r. przez Rumunię

(Sprawa C-599/15 P)

(2016/C 038/46)

Język postępowania: rumuński

Strony

Wnoszący odwołanie: Rumunia (przedstawiciele: R.H. Radu, A. Buzoianu, E. Gane i M. Chicux, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Komisja

Żądania wnoszącego odwołanie

— I. Stwierdzenie dopuszczalności odwołania, uchylenie w całości postanowienia w sprawie T-784/14 i ponowne rozpoznanie sprawy T-784/14 poprzez uwzględnienie skargi o stwierdzenie nieważności i stwierdzenie nieważności pisma BUDG/B/03MV D (2014) 3079038 z dnia 19 września 2014 r.

lub

stwierdzenie dopuszczalności odwołania, uchylenie w całości postanowienia w sprawie T-784/14, przekazanie sprawy T-784/14 do ponownego rozpoznania przez Sąd, aby w nowym wyroku uwzględnił skargę o stwierdzenie nieważności i stwierdził nieważność pisma BUDG/B/03MV D (2014) 3079038 z dnia 19 września 2014 r.

— II. Obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zarzut pierwszy: uchybienia proceduralne przed Sądem na niekorzyść państwa rumuńskiego

Rumunia podnosi, że postanowienie zostało wydane z naruszeniem art. 130 ust. 7 w związku z ust. 8 regulaminu postępowania przed Sądem.

Sąd nie rozpatrzył kwestii, czy rozstrzygnięcie zarzutu niedopuszczalności należy połączyć z rozstrzygnięciem w sprawie głównej, i nie uzasadnił jej odpowiednio.